

N:o 36.

Herr **N. Åkesson**, om tillägg till 31 § af legostadgan den 23 November 1833.

Man har ofta det exempel för ögonen, att vår yngre tjänstepersonal, så väl kvinnor som män, icke förstå att iakttaga nödiga besparingar, utan använda sin årslön till inköp af onyttiga och onödiga lyxartiklar.

För ett tiotal år sedan och vidare längre tillbaka betingade tjänarne klädespersedlar i årslön och de blefvo då åtminstone försedde med kläder, men i senare tid har blifvit bruket att betinga kontant lön, hvilket lönebelopp i många fall illa användes, och tjänstefolk finnes, som, ehuru de hafva en någorlunda god lön, äro utblottade på kläder att ordenteligen skylta sin kropp med och helt och hållet försumma att spara något till den tid, då de skola uppsätta eget bo.

Det har, som vi veta, blifvit stadgadt, att militärmanskapet skall af sin lön insätta i sparbank ett visst belopp årligen och de hafva efter bara ett par års insats funnit sig mycket belåtna med detta stadgande, och jag tror att om ett liknande stadgande komme tillstånd angående vår tjänstepersonal, skulle det vara en god och nyttig sak. Jag tillåter mig därför värdsamt föreslå:

att Riksdagen ville besluta, att ett andra moment tillägges 31 § af kongl. legostadgan den 23 November 1833 så lydande:

Tio procent af den betingade kontanta lönen skall genom husbondens försorg, under tjänsteåret, för tjänstehjonets räkning uti sparbank eller lifrånstalt insättas under sådana villkor, att medlen icke få lyftas

eller uttagas, förrän tjenstehjonet uppnått trettio år eller ock inträdt i äktenskap.

Försummar husbonde att detta fullgöra böte 10 kronor, och kan försummelsen åtalas af allmän åklagare.

Om remiss till lagutskottet anhålles, och skulle utskottet finna ansvarsbestämmelserna olämpliga, anhålles vördsammast, att utskottet ville göra de förändringar deri, som anses ändamålsenliga.

Stockholm den 24 Januari 1888.

Nils Åkesson
från Malmöhus län.

N:o 37.

Herr **M. Kilman**, om ändring i grunderna för utarrendering af kronans domäner.

Det torde vara utom tvifvel satt, att den värderingsnämnd, som vid utarrendering af kronoegendom skall bestämma den kontanta arrendeafgiften, har en uppgift, som är icke blott svår utan rent af omöjlig att, såsom sig bör, fylla. En dylik nämnd kan nemligen omöjligt förutse, huru prisen å landtmannaprodukter komma att ställa sig under loppet af de tjugu år värderingen afser; och likvisst har denna nämnd skyldighet att bestämma en kontant — sålunda oföränderlig — arrendeafgift, som skall motsvara det värde egendomen får under de